

Story ze stopu Sobotní ráno mne vyplivlo z revmatického autobusu městské dopravy na nepříliš vábnou výpadovku, kde na ukazateli se jménem města, kam jsem měla namířeno, se kromě třímístné cifry skvělo i sprejové poselství hlásající, že řidiči jsou bestie. Navzdory tomu jsem nastavila terčik své dlaně vstříc naději příjíždějících aut a pak se ze setrvačnosti otáčela za ohony prachu, které vlály za jejich mizejícími koly.

Najednou zakvůliely brzdy a u špiček mých okopaných botasek se měkce zhoupł stříbřitě holubičí koráb s kouřovými skly. Zpoza volantu vymastil šlachovitý chlápek s přenádhernými brýlemi proti slunci (které nesměle pokukovalo zpod šedivých mračen ještě nerozhodnuté, jestli nepíchne raději áčko), trhnutím otevřel dveře na mé straně, starostlivě dohlédl, abych se pohodlně usadila, oběhl dlouhý čumák té zahraniční potvory, usedl na kuličkové potažení měkkounkého koženého sedadla, pečlivě zapnul bezpečnostní pás a teprve pak na mne vycenil perfektní třetí chrup v dotazu, kamže to jako... Napadlo mne, co by asi tak říkal, kdybych mu sdělila, že nikam, ale vzápětí jsem tuhle rozvernou myšlenku v sobě potlačila. Tak jsem mu na tu jeho mazlavou angličtinu vnutila záplatu té své sice královské, zato s vylámanými zuby zapomenutých slovíček a pochroumané gramatiky. Zakřenil se, jako bych mu nabídla báječný obchod a nadšeně odtušil, že o.k. Ostatně tohle slovo užíval tak často, že jsem mu v duchu začala říkat Mistr Oukej.

Rozhodně nebyl skoupý na slovo a to, že mu z každé věty rozumím tak půlku, ho vůbec nedeprimovalo - no problem. Měla jsem pocit, že vůbec neví, co to problém vlastně je. Jmenoval se Ownie, byl geolog z Texasu a jeho nosová angličtina byla děsná. Dozvěděla jsem se ještě, že má pět dětí, dva domy a že sbírá porcelánové figurky - raději jsem se ani neptala jaké. Pak ale přešaltoval na mou osobu a ohromil mne dotazem, jestli jsem z military clubu. Na mé strohé odmítnutí začal argumentovat mým oblečením, které samosebou, protože jsem jela na vandr, bylo khaki a zčásti se regrutovalo z pseudoamerických vojenských svršků. Snažila jsem se odůvodnit svůj ohoz tím, že jsem tramp. Zamračil se a já si okamžitě uvědomila, co pro Američana tenhle výraz znamená (tramp = tulák, pozn. red.). Začala jsem tedy překotně mlít o specifice a výjimečnosti československého trampinku, který nemá de facto ve světě obdoby. Chtěl tedy vysvětlit blíž, jaký je náš program, co jsme vlastně za organizaci, stranu či spolek. Když jsem odmítla i příslušnost ke greenpeace i myšlenku jakékoliv organizace, dorazil mne logickou otázkou - jak tedy fungujeme? Byla jsem zpocená až na chodidlech, lovila udicí paměti slovíčka, argumenty, občas si vypomáhala jakousi modifikací internacionalismu, ale měla jsem pocit, že se stále víc zaplétám, že cizinec je čím dál tím zmatenější. Pak mi došlo, že tohle bych ve všech nuancích a aspektech asi těžko vysvětlovala i Čechovi, kdyby neměl o věci ani páru. Na moji snahu vysvětlit pocity a filozofii téhle podstaty khaki příslušnosti přilípl Amerikán trampinku nálepku náboženství. Znovu jsem se vrátila k frázi o specifice, spontánnosti hnutí -

Story ze stopu + Podzimní (ne)odlety

Napsal uživatel Hanka Hosnedlová + Petra Strouhalová - Fífa
Čtvrtek, 23 Zář 2010 22:49

pocitu volnosti, bez příkazů a organizování, o vztahu k přírodě a pobytu v ní, o kamarádství a nadčasových vztazích, klopýtala přes úskalí v té chvíli pro mne tak chudičké angličtiny. Pokýval hlavou a jeho tvář se rozjasnila v úlevě: "Jaaas (on neříkal yes, ale jas s hodně rozplesklým a), hobby."

Vzdala jsem to, tak jo, Ownie, když chceš hobby; ty to prostě nemůžeš pochopit, i kdybys měl deset universit a s počítači narábал jako virtuóz.

Ale to už metalízové letadlo brzdilo u odbočky na mojí štreku. Ownie zase obrotoval kapotu a otevřel mi dveře jako prvotřídní komorník v Hiltonu, obdaroval mě ruličkou barevných vitamínů, malou americkou vlaječkou a velkou americkou žvýkačkou, sáhl svou kostnatou ploutví po mojí pacce, stiskl ji suchým stiskem a k mému zděšení - mi zalomil palec.

Stála jsem ještě hodnou chvíli s napřaženou rukou a otevřenou pusou, zatímco Ownieho bourák se zmenšoval v dálce. _____

Hanka Hosnedlová

Trapsavec

Podzimní (ne)odlety

Podzim barví stromům listy
a chlad je hází do louží
zas zvedám hlavu často k nebi
kdy už tam hejno zakrouží

I letos tak jako každý rok
lákej mě ptáci utoulení
ať aspoň jednou přidám se
já jenom mávnu prázdnou dlaní

že křídla stále ještě nemám
že o nich pořád jenom sním
tak usměju se smutně vzhůru
nezlobte se - neletím

Petra Strouhalová - Fífa

Trapsavec 2010, 1. místo v poezii